

Въ такава безплодна и безводна мѣстность бѣше мжчно да се срещнатъ каквито и да е животни, затова, колкото и да не бѣхме придирчиви, не можехме да се прехранваме. Разположихме се на брѣга на едно мѣничко езеро, въ което имаше малко мжтна вода. Понеже нѣмахме кори отъ каучуково дърво, направихме си палатка само отъ клоне. Баща ми и азъ бѣхме си взели копията и брадвитѣ, но за какво ли можаха да ни служатъ, като нѣмаше ни дивечъ, ни неприятели?

На третия денъ отъ избѣгването ни, ние почти умирахме отъ гладъ и умора. За два дни бѣхме изяли само една бѣлка, която азъ уловихъ въ хралупата на едно дърво; изядохме я заедно съ коститѣ. Майка ми лежеше на пѣсъка и нѣмаше сили да върви по-нататкъ. Баща ми бѣше мраченъ, строгъ и нѣколко пжти ме изгледа сърдито. Най-после стана отъ мѣстото си и каза:

— Върви ти на западъ, азъ ще отида на изтокъ, а майка ти нека лежи тукъ. Ако намѣримъ нѣщо, ще донесемъ.

Майка ми не извърна дори главата си да ни погледне, когато я оставихме и тръгнахме въ разни посоки. Взехме по едно кжсо смолисто дърво, за да запалимъ огнь, ако потрѣбва.

Вървѣхъ много време по безлюдната пустиня. Не се виждаше ни едно живо сжщество: — нито кенгуру, нито бѣлка, нито птица. Мъртвата тишина се прекжсваше навремени само отъ шумоленето на вѣтъръ изъ клонетѣ на дърветата и въ сухата трѣва. Като изгубихъ надежда да намѣря нѣщо, легнахъ да си почина подъ сѣнката на едно дърво. Мислѣхъ си, че и баща ми не ще намѣри нищо и горката ми майка ще умре отъ мжчителна смъртъ отъ гладъ.